

DVOREK

Z okna ze skladu je vidět na dvůr.

Dvůr je obrovský. Je to vlastně vnitroblok několika činžovních domů.

Ještě před několika měsíci byl dvůr taková džungle. Roky a roky se o něj nikdo nestaral. Stromy vyrostly do obrovských rozměrů, keře do několika metrů. Pokud jsem otevřel okno, byl cítit pach hniloby a smrti.

Když si ale člověk dal práci a proklestil si cestu kopřivami a keři, zůstal v údivu stát.

Uprostřed dvora stál starý kolotoč. Kdysi tu bylo dětské hřiště.

Kolotoč byl zarostlý vysokou trávou. Prorostly šlahouny popínavých rostlin.

Vyfotil jsem si ho, snad tu fotku někde najdu. Měla se jmenovat „Smutno je tam, kde chybí děti“.

O kus dál ještě stála houpačka bez dřevěných sedadel a lavička, takový ten beton a dvě červená prkna.

Celé to působilo ponuře.

Prý, když za války američtí letci letěli bombardovat Drážďany, vodící pilot si spletl místo a bombardoval Prahu. Pár bomb spadlo i na Vinohrady. Jedna snad i do tohoto dvora, kde někoho zabila. Ale to už je jen pověst.

V noci, když bylo ticho, byly slyšet od kolotoče výkřiky hrajících si dětí. A někdy za teplých a vlhkých letních večerů vycházela od kolotoče zvláštní záře. Asi světlušky. Ale v Praze?

Výkřiky a zvuky od kolotoče asi musely někoho rušit, před několika lety ten kolotoč někdo vyhákl z jeho osy a položil vedle.

Dneska už je to jiné. Obrovský strom, který stál kousek od kolotoče a celé to jakoby chránil, se při jedné bouři rozlomil. Majitelé nechali zbytek stromu rozřezat a vyhodit. A najednou jako by zmizela nějaká kletba, která bránila se

dvorem něco dělat, začali vlastníci domů opravovat svůj díl dvora.

Muselo to stát to hodně peněz.

Dnes, když otevřu okno do dvora, vidím zasazené mladé stromky, prostříhané keře, krásně zelenou trávu.

Ze dvora je cítit pach mulčovací kůry, která připomíná les.

Celé to voní mladostí a životem.

Ale ty děti. Ty stále schází.